

„ЕС не може да защити правата на работниците“

**Интервю на Калина Дренска
с Изабела Консолати
от Транснационална социална стачка**

Заглавно изображение:

Стачкуващи в рамките на движението Будна нощ, борещо се срещу реформите в трудовото законодателство във Франция.

Източник: <http://www.sud-aka.com/class-war>

Калина Дренска (КД): От финансовата криза през 2008 г. насам пазарът на труда в Европейския съюз става все по-прекаризиран* за работещите хора – отслабени синдикати, срочни договори, неплатени стажове и редица други мерки бяха въведени, за да се осигури „гъвкавост“ на трудовия пазар. След миналогодишните избори във Франция, Германия и Австрия се видя, че както евроскептични партии като *Алтернатива за Германия* и *Австрийската партия на свободата*, така и проевропейски такива като *En Marche!* на Макрон подкрепят неолиберални мерки и политики спрямо трудовите права. Въпреки че има политици, които отбелязват, че се нуждаем от „повече Европа“ и интеграция в рамките на Съюза, действията им де факто отчуждават работническата класа. Това е контекстът, в който преди три години възниква платформата *Transnational Social Strike* или *Транснационална социална стачка (ТСС)*, обединяваща работници, учащи, синдикати и други организации в Европа и отвъд. Можеш ли да ни разкажеш повече за историята на ТСС и причините платформата да бъде създадена?

Изабела Консолати (ИК): ТСС се роди по време на международните срещи в рамките на движението *Blockupy*, насочено срещу мерките на остеритет, което даде възможност на хора от различни страни да се срещнат, показвайки ни необходимостта от създаване на социално движение на транснационално ниво. Започнахме да осъзнаваме нуждата да отидем отвъд тези опити, защото разбрахме, че сме изправени пред ново предизвикателство, което изисква от нас да адресираме утвърдените се ефекти на икономическата криза. На първо място, фокусирайки се върху мерките на остеритет и режима, наложен от „Тройката“, рискувахме да не разпознаем структурния характер на случващото се, а именно: проблемът не е толкова във временното суспендиране на демократични процедури, а в заличаването на всякаква демократична легитимация като основен принцип на взаимоотношенията в ЕС и страните-членки в името на това да се въведат закони и практики, които са в ущърб

* от „прекаритет“ – живот, лишен от социална сигурност и предвидимост; „прекариат“ е названието за класата в това положение. – Бел. прев.

на прекариата, работниците и мигрантите из цяла Европа. Много от нас виждаха как в *Влоскиру* дискурса липсва идентифициране на материалните измерения на това пренареждане, което засяга живота на милиони мъже и жени. Концентрирайки се върху финансовия режим и шантажа с националните дългове, рискувахме не само да пропуснем потенциални актьори, които да бъдат част от едно голямо европейско движение, разчитайки така единствено на вече съществуващи структури, леви партии, асоциации и колективи, но също така се изложихме на риска да станем зависими от дневния ред на ЕС, без да сме в състояние самостоятелно да налагаме свой дневен ред. Освен това, поставянето на фокуса върху финансовия център на ЕС, а именно Германия, което беше направено с идеята да ударим „звяра в сърцето“, доведе до създаването на една свръх опростена представа за географията на Европа, разделена между богатия Север и бедния Юг, която не успя да надмозне логиката на националните държави, като по този начин противопоставяше страни на страни и си остана съсредоточена върху Германия. Желанието да се запази широка коалиция от много различни субекти доведе до формулирането на неясни послания, което спомогна за събирането на хиляди хора пред Европейската централна банка през март 2015 г., но затрудни всякакви последващи общи действия. Тези наблюдения бяха много важни за нас, за да стигнем до идеята за ТСС като платформа, която да преодолее описаните трудности и да направи крачка напред към транснационална организация. Това изискваше дълбоко преосмисляне на онова, което разбираме като европейско пространство. Изградихме визията за транснационално движение, което полага принципите си върху борбите на мигранти, прекаризиращи и индустриални работници, мъже и жени, които се опълчват на неолибералния ред в Европа като стачкуват и се противопоставят на условията, които спомагат за експлоатирането им. ТСС за нас е олицетворение на това движение на неподчинение, което надхвърля съществуващи организационни структури и националните граници и атакува материалните основи на неолибералния ред. За известно време изглеждаше сякаш неолиберализмът, чрез средства като крайната прекаризация, фрагментация и експлоа-

Стачка в Лондон в подкрепа на мигрантите и срещу Брекзит;

Източник: [Фейсбук страницата на ТСС](#)

тация на мигрантския труд, е успял да прекърши възможността за радикална съпротива срещу подчинението и възможността за стачкуването като политическо оръжие. Но това време отмина и е необходимо да разберем актуалната ситуация.

КД: Вярвате ли, че ЕС е в състояние да работи в интерес на работническата класа и изобщо, каква Европа си представяте?

ИК: В ТСС смятаме, че противопоставянето на ширещата се понастоящем прекаризация на труда и живота не може да бъде мислена или организирана на друго ниво, освен на транснационално. Това не означава, че се борим за по-добър ЕС или че имаме каквато и да било вяра в това, че Съюзът би могъл да защити работниците. Фактите сочат обратното. Както отбелязвах, все по-често от кризата през 2008 г. насам се сблъскваме с нарастваща несигурност на работното място, ограничения на социалните придобивки и затягане на правилата за мобилност. Има разлики по страни, но отчитаме показателни сходни тенденции в тази посока. Това, което изглеждаше като временни остеритетни мерки за борба с кризата, бързо се разкри като средство за цялостно пренареждане на трудовия пазар и на политическите условия, позволяващи експлоатацията. За нас Европа е минималното поле за действие и борба. Нямаме алтернативна Европа, която да предложим, и не вярваме,

че сегашната Европа може да се оправи с гребни реформи или да се демократизира по какъвто и да е начин – дори да не се фокусираме върху Европа като институционално пространство, а като такава, кръстосано от движения на неподчинение, индивидуални и колективни, които към момента са изолирани и търсеци повече (взаимо)свързаност, за да станат по-силни. ТСС цели да предостави политическа инфраструктура, която да даде възможност на различните проявления на неподчинение от страна на прекаризираните, мигрантите и индустриалните работници да започнат да комуникират помежду си, да се изградят мостове, да се насочат усилията към общи борби и политически инициативи. В този смисъл разбираме Европа не като институционално пространство, а като поле на битки, движения и процеси, които са в същността си транснационални. Не сме и модерно интернационалистко движение именно защото не гледаме на себе си като на коалиция от държави и техните представители. Целим да отидем отвъд обсега на националното, започвайки от транснационалния момент и материалното му измерение на всяко място в Европа. Това далеч не означава, че гледаме на Европа като на хомогенно пространство. Има локални специфики – Европа е съставена от различни региони, в които действат различни производствени структури, правни системи и административни практики. Вярваме, че докато не адресираме механизмите, които произвеждат тези разлики между страните, няма да успеем да изградим общо силно движение. Поради тази причина не мислим в географски рамки, заключени в противопоставянето на Изток и Запад, Север и Юг.

КД: И все пак, както отбелязваш, различия има и Европа не е хомогенна. Какви линии на деление виждате, при положение че се опитвате да надскочите регионалния и чисто географски контекст на националните държави, в който сме свикнали да мислим Съюза?

ИК: Предизвикателството се състои в това, че има много повече разделения между региони, работни сектори, елементи в транснационалната производствена верига, които трябва да познаваме

и агресираме. Както отбелязвах, прекаризацията е повсеместна: всички онези, които имат безсрочни трудови договори, са заплашени от безработица и от влошаване на условията на труд. И така, от една страна споделяме едно общо глобално положение: това, което наричаме западна привилегия в смисъла на баланс между капитализъм и социални права, вече е разрушено, което поставя европейците по-близо до работниците, прекаризираните и мигрантите от други точки на света. От друга страна, това общо положение е характеризирано – и това е от ключово значение – от разделения, били те географски, юридически или социални. На едно и също работно място договорът на мой колега е различен от моя, тя или той има различно право на достъп до социални услуги, може да се случи, че тя или той трябва и да подновява разрешителното си за пребиваване в страната, или пък има семейство, за което да се грижи. Не гледаме на тази фрагментация като на обективна необходимост поради техническите изменения в производството и спецификата на работата. Съзираме в това политически механизъм, който цели да попречи на мигранти, прекаризираните и индустриални работници да изградят общ фронт. Това изолирано положение, като ни прави напълно и винаги на разположение за работа, независимо от условията, ни отслабва и противопоставя едни на други като групи работници в рамките на държавите, но и на международно ниво. ТСС се опитва да създаде дискурс и стратегия, които да преобърнат фрагментацията и изолацията. Това означава да се разберат и открият средствата, чрез които тази неолиберална стратегия бива налагана. Поради това се фокусираме не само върху трансформациите, случващи се на работното място, но и

Среща на ТСС през ноември 2017 г. в Берлин;
Източник: [Фейсбук страницата на ТСС](#)

Върху различни политически решения и условия – със силно подчертано влияние на разрешителните за пребиваване и регулациите в областта на социалните услуги, – чрез които институциите прокарват тази фрагментация и изолация, създавайки нови властови дисбаланси.

Изхождайки от тези допускания, през последните три години пътувахме из Европа, опитвайки се парче по парче да съставим общо разбиране за конфигурациите, за нашето транснационално поле на борба в неговата комплексност, за съмишлениците, които трябва да открием, и за враговете, срещу които трябва да се борим. Започнахме със среща в Познан, Полша, защото считаме, че едно истински транснационално движение не може да не обърне внимание на начина, по който неолибералният експеримент се осъществява в Източна Европа – една своеобразна индустриална област, която не е в периферията, а в центъра на настоящите преструктурирания. Подкрепихме борбите срещу *loi travail** във Франция и организирахме голяма среща в Париж, за да поставим въпроса как да накараме това силно движение срещу политиките на органичаване на работническите права да надхвърли френските граници, посочвайки приликите между *loi travail* и сходни мерки, въведени на други места в Европа. След това имахме среща в Лондон непосредствено след Брекзит в навечерието на мигрантска стачка, планирана в отговор на расисткия завој в политиките на Великобритания и ЕС. През май миналата година достигнахме Любляна, където множество бежанци и групи, активни по т.нар. Балкански маршрут от 2015 г., описваха цялостно нарастване на нелегални практики и злоупотреби на гърба на новопристигащите мигранти, с които бе съпътствано затварянето на маршрута. Изтласквания обратно към границата, арести, спорни административни практики поставят под заплаха живота и възможността за достъп до достоен живот на стотици хиляди хора. Изхождайки от приликите, които установихме между

* Реформи в трудовото законодателство, започнати от правителството на Оланд, прекъснати от движението Будна нощ, и накрая въведени от правителството на Макрон, които ограничават правата на работниците и синдикалната дейност – Бел. прев.

практиките на различни места – от Швеция до Италия, от Великобритания до Сърбия, от Гърция до Германия, – заявихме необходимостта тази ситуация да бъде агресивна отвъд логиката на извънредното положение. Балканите показват присъщата свързаност между насилствения мениджмънт на миграцията и прекаризацията на условията на труд и живот, които са общоевропейски тенденции. На този фон Балканите не се явяват като периферия или изключение. По-скоро са именно в центъра на Европа.

И последно се срещнахме в Берлин през ноември миналата година, което ни даде възможност да се върнем обратно към центъра и да поставим под въпрос изключителността на немския модел. Вече знаем, че Германия не е изключение от транснационалния процес на прекаризация: всъщност страната се яви един от стожерите на подобни мерки и не е случайност, че въпреки представата за конфликтни приоритети между Германия и Франция, дори Макрон взема за пример неолибералните реформи на пазара на труда в Бундесрепубликата. Гъвкавост на практика означава по-интензивно натоварване на работното място, намаляване на заплатите, възникване на неформална заетост и в Германия. Системата за приемане на мигранти и търсещи убежище съдържа институционален расизъм и експлоатация на мигрантския труд и в Германия. Правителственият контрол върху дълга означава приватизация и демантиране на социални системи и в Германия. Ако Германия действително беше неразклатен модел за стабилност, нямаше да има нужда от приемането на стачно законодателство, целящо да лиши работниците от правото им на събрания; нямаше да има нужда да се засилят репресивните действия срещу активисти, мигранти и работници, целящи да добавят и политически контрол на нарастващото насилие, предизвикано от бедност и несигурност. На тази среща решихме в следващите месеци да се фокусираме върху две основни и взаимосвързани области – миграция и логистика.

КД: Вече многократно спомена свързаността на темата за трудовите права с тази за свободата на движение и миграция, която е уж гарантирана от ЕС. По време на т.нар. бежанска криза наблюда-

давахме засилени страхове за положението на европейския пазар на труда, свързани с навлизането на много нови хора на него. Как тази „криза“ се отрази на условията на труд в ЕС?

ИК: От самото си начало ТСС е възприела движението и борбите на мигрантите като основна точка в своята транснационална политическа инициатива, започвайки от централността на техните движения и режима на мобилност в постоянно променящата се Европа. Днес Европа е пространство на международна работна сила, за което са характерни стабилният поток на мигранти, прекаритата като основно правило и режима на мобилност с общи тенденции. „Вълната от мигранти“, въпреки че временно е отшумяла, не е спряла. Т.нар. мигрантска криза е една от тези „извънредности“, произвели дълготрайни ефекти върху това как мигрантите са или ще бъдат интегрирани в европейските общества. Лятото на мигрантите произведе разриви между ЕС и държавите членки, разриви, които са частично преформулирани в изнасянето на границите – с последващо разширяване на европейското пространство извън граници – и драстичното ограничаване на възможността за достъп до територията на Европа, както и на възможността на мигрантите да избират сами къде да отидат и какво да правят. И въпреки всичко, ние сме изправени пред факта, че през последните две години поне два милиона мъже и жени дойдоха в Европа. Ситуацията е противоречива: докато има мигранти, които успяват, макар и трудно, да получат разрешително за престой и много от тях да са преживели силни колективни борби по време на пътя си и в страните, от които тръгват, един милион са в ситуация на свободно падане, докато чакат, опитвайки се да открият пролуки в Дъблинския регламент и депортациите. Нови мигранти и бежанци идват по вода, въпреки насието, което срещат по пътя си и когато пристигнат. Нови поколения мигранти реструктурират Европа: Европа е в движение, въпреки новите рестрикции на граничните режими. Мигрантите се борят всеки ден да получат документи и подслон, да не бъдат в несигурност, да са заедно със семействата си, да избягат от механизмите за регистрация; борят

се срещу мерките, които се опитват да ги върнат или, обратно, да ги заковят за постоянно на едно място. Залогът днес са различните, но свързани условия, в които стотици мигранти, мъже и жени, са принудени да възпроизвеждат съществуването си. Вълната от мигранти и институционалният расизъм, който се опитва да я контролира, произведоха много инициативи на солидарност в Европа, противопоставящи се на войната срещу мигрантите. Тази солидарност е основополагаща, както и опитът да се организират протести и стачки срещу неприемливите условия на живот. Въпреки това се намираме в ситуация, в която индивидуалните преживявания остават изолирани и произвеждат случайни сливания. В ТСС ние вярваме, че за да станат тези сливания по-стабилни и решителни, трябва да намерим общ език, да настояваме за някои общи точки, да вървим в същата посока на транснационално ниво. Нашата хипотеза е, че фокусирайки се върху условията, в които мигрантите сега са принудени да работят, и върху начина, по който мобилността оспорва тази принуда, се предоставя възможността да се идентифицира централна политическа ос, около която можем да засилим неподчинението пред режима на мобилност. Интересуваме се как институционалните интервенции, свързани с европейското управление на мобилността, функционират така, че да създадат средата за мигрантите да бъдат принудени да работят при по-неблагоприятни условия, с по-ниски заплати, допълнително подковавайки дори и с открито репресивни намеси възможността за организиране на общ фронт. Струва ни се, че трудностите при придобиването на право на пребиваване и разходите за жилище, ограничаването на социалните права, несигурността за придобиване на документи или невъзможността на достъп до каквото и да било правен статут трябва да бъдат разглеждани в своята свързаност с поставянето на мигрантите в определена позиция на европейския трудов пазар. Струва ни се важно, че докато икономическата миграция е предимно демонизирана като неприемлива, ЕС и държавите членки са съгласни на стриктно икономическа оценка: как можем ефективно да експлоатираме мигрантите, за да максимизираме печалбите и минимализираме безпокойствието,

което причиняват? Да разберем тази перспектива означава, преди всичко, да поставим под въпрос разликата между икономически мигранти и бежанци, което е в сърцето на обществения дебат и законодателството. Ако вземем примера за дебата в Германия за наемане на бежанците на заплати под минималната или ако се сетим за начина, по който бюрата по труда се намесват, за да гарантират, че бежанците не са заети на добре платени работи, ще видим как самата система за прием включва подценяването на труда на мигрантите. Нещо повече, за много мигранти в Европа няма никаква възможност за получаване на документи: те са изключени от ползването на много права, но са включени в неформалния трудов пазар. Дотук експулсиите не са били масови в никоя европейска страна. Освен това, ограничението на достъп до някакъв траен правен статут за новодошлите мигранти върви ръка за ръка с тенденцията разрешената за престой на мигранти, живеещи в Европа от години, да стават несигурни. Имаме доказателство за това в Мюнхен, където българските мигранти, които живеят по улиците, чакат всеки ден на повикване да бъдат взети на строежи от някоя фирма, която ги купува като стока, докато те дори не могат да си позволят да наемат стая. Резултатът е стратификация* и фрагментация на мигрантския труд, което кореспондира на неговата политическа изолация, възпроизведена от институционалния расизъм: различни правни статуты, различни критерии за достъп до социални права (сред гражданите, европейските мигранти, неевропейските мигранти, бежанците), различна регулация на правото на престой. Освен опита да се постигне подобрене на тежки местни ситуации, въпросът, който задаваме, е как да спечелим възможността за мобилност, свободна от институционални пречки и от обезценяването на труда, което те създават. Институционалната регулация на мобилността довежда до разделения вътре и извън работните места до такава степен, че политическият проблем на изваждане наяве на тази фрагментация става належащ също и за работници, които не са мигранти, но са прити-

* Йерархично структуриране на обществото, дължащо се на различни обществени неравенства – Бел. прев.

снати от растяща несигурност от години. Как можем да подкрепим мигрантските движения, без да възпроизведеме разделяща и продиктувана от извънредност динамика? Как можем да свържем борбите на новодошлите мигранти с тези на мигрантите, които са тук от години и всеки ден губят властта, която са извоювали от предишни борби? Как можем да обсъждаме заедно, за да създадем дълготрайно, всеобхватно транснационално движение, което да ни позволи да имаме власт там, където се борим всеки ден, пред полицейските участъци, приемните центрове или множеството погранични места между мигранти и тяхната свобода? По време на демонстрация срещу робството в Либия жена-мигрант заяви „Не искаме да бъдем добре дошли, искаме да бъдем свободни!“ Тя имаше предвид конкретно начина, по който институции помагат на жените, станали жертви на изнасилване или насилие по време на пътуването си към Италия: те ги затварят по групи в подслони, където плащат за защитата си с невъзможността да решават сами своето бъдеще. Струва ни се, че това твърдение има по-широко значение, което има толкова общо със системата за прием, колкото с инициативите на солидарност.

Седяща стачка на афганистански мигранти в Швеция; Източник: [Фейсбук страницата на ТСС](#)

През последните години видяхме, че системата за прием е клетка, в която мигрантите са затворени и която им пречи сами да ръководят живота си. В тази клетка, освен че са оставени с месеци и дори години, са принуждавани да работят. Много от тези мигранти, които се озовават в различни *джунгли* из Европа, доброволно са напуснали приемните центрове не само зара-

ди отвратителните условия на живот, често изпълнени с насилие, но и защото ги смятат за непоносимо ограничение. Как можем да разграничим проявленията на солидарност от инициативите на хора и асоциации, които допринасят дори и само с информация до централите за работа и така подклаждат идеята, че приемът трябва да бъде заплатен със задължителна, лоша и несигурна работа? Как можем да намерим общи твърдения, за да ги използваме на европейско ниво, които да не бъдат използвани от тези, които за маската на солидарност и прием произвеждат условията за експлоатация на мигрантския труд? На предишни срещи обсъждахме и се опитахме да превърнем тези ситуации на спешност в искане за безусловно европейско разрешение за престой, имайки предвид, че притежаването на документи е първото нещо, което позволява на мигрантите да прекосят границите, докато днес е основното препятствие пред добър живот. Искане, което може да работи на европейско ниво, може да помогне за създаването на общ фронт срещу разграничаването между имащи и нямащи право да гойдат, между сигурни и несигурни държави, между бежанци и икономически мигранти. Европейско разрешение за престой без ограничение във времето, независимо от трудовия договор или друго условие, да бъде дадено от местни, национални или европейски институции: ние вярваме, че подобно искане може да сработи като отправна точка на много местни борби, инициативи и проекти, които поставят свободата на движение на мигрантите като тяхна основна цел.

КД: ТСС твърди, че е транснационална платформа, и въпреки това изглежда повече с паневропейски мащаб. Опитвате ли се да се свържете с организации извън Европа?

ИК: Да, казваме, че Европа е минималното ни поле на интервенция, а не, че европейските граници са ни ограничител *per se*, нито пък че процесите и трансформациите, които виждаме, са само европейски феномен. Виждаме това особено ясно с текущите опити да се спрат мигрантите от стъпване в Европа чрез намеса в страните в Сахара и на юг от нея: идеята е не толкова да се изнесат грани-

ците, колкото да се разшири европейският трудов пазар далеч над институционалните граници. В перспектива бихме могли да превъзмогнем границите изобщо. Първото истински глобално събитие, което организирахме, е участието ни в международната женска стачка на 8 март 2017, което предстои и тази година. Стачката в над 55 държави имаше капацитетът да осъди една истински глобална ситуация, сексуалното и социално насилие над жени, което е със сигурност прилагано и от държавни институции, но не е просто *национален проблем*. В момента съставяме журнал за следващата стачка на 8 март, за който ще имаме принос от САЩ и от Аржентина, но планираме да увеличим капацитета ни географски.

КД: Вече спомена, че след срещата ви в Берлин през ноември 2017 г. сте решили да се концентрирате върху темата логистика в рамките на бъдещите си действия. Защо?

ИК: Действия против логистиката се увеличиха през последните години. От пристанища до складове, от фабрики, част от глобалната верига за доставки, до компании от т.нар. *гиг-икономика*^{*}, от проблеми с околната среда до движения срещу инфраструктурни проекти, в целия свят виждаме надигане на борбите, които имат пряко действие върху логистиката. Тези борби и различните форми на стачки, които успяхме да разпалим, хвърлят светлина върху един свят на трудови отношения, които за известно време бяха смятани от социалните движения като остарели и политически остатъчни. Те също така показват, че широкообхватността на логистиката отива далеч отвъд конкретен сектор и отвъд областта на обращение. Едно е ясно и това е, че има нужда да усилим разбирането си за логистиката като по-сложна, за да поставим под въпрос някои прости презумпции и точни разграничения като тази между обращението и производството, несигурните и нормалните работници, материално и нематериално производство, политически и

^{*} Развитие в съвременната икономика, в рамките на което възникват множество краткосрочни работни места, а работници на свободна практика биват наемани само за изпълнението на конкретни проекти и договори – Бел. прев.

икономически измерения, местното и глобалното, труд и социални борби. Тези разграничения, използвани от логистиката и нейните покровители, за да скрият реалността на експлоатация, са често безкритично приети и от тези, които се борят срещу тях. Тези борби, свързани с логистиката, показват, че единственото нещо, което е било споделено в целия свят, е оплитането на всяко национално или местно условие вътре в матрица от инфраструктури, комуникации, производствени вериги, алгоритми, финансови обмени и мобилност на труд и капитал. Логистиката ни представя транснационалното измерение на съвременните отношения, диктувани от капитала. Когато местни печалби могат да се превърнат в загуби за други, упражнението по проследяване на цялата верига за доставки става необходима стъпка. И въпреки всичко, отвъд това е важно да се признае, че докато свързва, логистиката раздробява и създава разделения чрез взаимодействието на множество играчи, включително местни, национални и супранационални институции, за да засили контрола над труда. Въпросът е не само да се разбере как производството и обращението са организирани на транснационално ниво, но и как логиката на логистиката структурира цялото управление и контрол на живия труд в и извън работното

Склад на Amazon; Източник: [Jacobin](#)

място. Това със сигурност изисква трансгранично организиране, но и още нещо: изисква изграждането на политически връзки, които да могат да адресират и обърнат политическите условия, чрез които това раздробяване е създадено и пресъздадено.

От тази перспектива, условията на мигрантите ни помагат да осветлим широкообхватността на логиката на логистиката. Мигрантите са не само изключително много заети в логистични центрове като прекариат, но и всяка борба в и срещу логистиката трябва да се мисли и осъществи на транснационално ниво. Те са също тези, чиято мобилност се използва чрез *логистична рационалност*, която се стреми към регулиране, селектиране, организиране на тяхното движение към и в Европа. Видяно от гледната точка на мигрантите, логистиката е съвкупност от властови отношения, наложени от фирми, корпорации, държави и публични и частни агенции. За да бъде създадена, логистичната система има нужда от политически средства като националната държава и нейния контрол върху движението на живия труд чрез изнудване – несигурно разрешително за престой и ограничен достъп до социални услуги. Насилието на пограничния режим е друго измерение на раздробяването, което е необходимо, за да задоволи нуждите на капитала и да отслаби потенциала за недоволство. Но докато мигрантите позволяват да се видят политическите измерения на логистиката, те са също така протагонисти в силно движение, което всеки ден поставя на изпитание логистичната реалност, атакувайки границите. Мигрантите показват, че проектът да се нападне логистиката и нуждата да се организираме транснационално, са едно и също нещо. Както заявяваме в нашето издание *Логистика и Транснационалната социална стачка* и обсъдихме по време на срещата в Берлин, логистиката е логиката под експлоатацията и социалното възпроизводство на различни нива и затова изисква цял куп от нови тактики и стратегии, за да се борим срещу нея. Ще организираме транснационална среща с фокус върху това, което се разбира като плод на колективен труд, вече започнат в някои ключови места като Гьотеборг, Неапол и Копер, за да обедини силите.

Глобална стачка на жените на 8 март 2017 г.; Източник: [Фейсбук страницата на ТСС](#)

КД: Платформата на ТСС също напомня, че е необходима обща инфраструктура, за да се борят политическите и социалните условия, които пресъздават капитала и неолибералната система. Какво по-конкретно визирате, говорейки за такава инфраструктура?

ИК: На първо място, нямаме предвид формална структура, която изисква членство или нещо подобно. От началото казахме, че нашето обединение е основано на нашия общ проект: не коалиция от групи, а колективни усилия с общи и ясни приоритети. От това базово разбиране излиза идеята за инфраструктура, която е нещо повече от мрежа, свързваща отделни точки, а е по-скоро нещо, което създаваме заедно и което е работещо на местно и транснационално ниво. Идеята за инфраструктура се дължи и на факта, че това, което виждаме като задача на ТСС, е да увеличи капацитета на текущите борби и да *насочи* разпръснатата енергия към общи цели в полето на режима на заплащането, социалните услуги и свобода на движение. Това не е просто техническа необходимост, затова не споделяме *инструменталното* разбиране на термина инфраструктура. Ние не сме просто средство, предос-

тавящо подкрепя при стачки или предлагащо уебсайт за споделяне на информация, свързващо хората. Не споделяме също така широко разпространената идея в дебата за логистиката, че имаме нужда от контра-логистика като техническо обръщане на логистиката. Затова гържим на факта, че ТСС е политическа инфраструктура с намерението да превъзмогнем непродуктивното разграничение между практическия момент на организиране и производството на споделена стратегическа визия. Смятаме да развием заедно колективна стратегическа визия, за да насочим борбите към общи цели и така да отключим целия им потенциал.

Изабела Консолати е част от платформата на Транснационална социална стачка от създаването ѝ преди 3 години. Активист е също към инициативите *Migrant Coordination* и *Precarious Disconnections* в Болоня.